

Moje pokořené ego

Byla jsem si naprosto jistá, že jsem šéfa prosperující firmy omráčila svým povadlým šarmem tak, že od pátku, kdy se mnou vedl přijímací řízení, už neusnul jinak než s tváří zborcenou proudem slz v kanafasu, pochopitelně ze stesku po mě. Věděla jsem naprosto jistě, že o jiné asistentce, než o mě, nesní, zvláště, když jsem s ním vedla třicetiminutový hovor o horách a o zlézání vrcholů. Přičítala jsem naší společné vášni velkou váhu a jistý úspěch. Měla jsem v úmyslu mu do pracovny nosit kávu s cepínem za pasem a o vánocích přiskotačit do zaměstnání v mačkách, nevadí, že jsou již poněkud ošuntělé; řemínky, které chybí, nahradím izolepou. Úmyslně jsem se vyhnula trapným řečem o penězích a rozzářeně jsem mu sdělovala, že své pedagogické vzdělání uplatním během práce s autistickými dětmi ve volném čase. Na obligátní otázku, která náš pohovor uzavírala „Proč si myslíte, že bych měl přijmout zrovna vás?“ jsem vycenila bělostný chrup podobně jako Dale Carnegie a řekla odvážně „Protože jsem nejlepší!“.

Cestou domů jsem zamýšlela koupit šampaňské a všechny své známé jsem informovala o tom, jak skvěle jsem výběrové řízení zvládla. Na okraj jsem ledabyle poznamenala, že to určitě klapne.

Avšak dnes mi přišlo vyrozumění, že přijali na toto místo jiného kandidáta! Nemohu se s tím vyrovnat. Nezbyvá mi, než připustit, že šéfa vylekala má přílišná inteligence, odvaha a mnoho zubů.

Na druhé straně, ačkoliv práce učitelky ve škole není nijak dobře placená, děti mi posílají vytrvale emaily s pohádky o tramvajích, selfička z výletů a mají ve mně důvěru, že se za nimi do třídy vrátím a budu je mírně několikrát denně napomínat, že učebnice se na zem nehází, nesmí se kopat navzájem a vzdělání je důležité. Denně budu zdolávat sklon k nervovému zhroucení a trpělivě snášet, že si děti pletou anglická slovíčka a tvrdí mi zcela vážně, že sobol je pták. Puch školních tříd, když všechny děti vyzují papuče a vytáhnou svačiny, by mi bezpochyby chyběl.

Funkce asistentky by tak zajímavá nebyla. Má to tak být. Ale tak jak tak, ten úžasný boss, aniž o tom ví, utrpěl velkou újmu, protože moje ošuntělé mačky a cepín, to je něco, proč by mě, pokud by to jen maličko tušil, určitě zaměstnal rád. Je trapné, že se to nikdy nedozví.

Lidka Héňková

<https://slovakteraleci.com>